

LÉLEK-ZET

A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírllevele - 2011/3. szám

VALÓBAN ÚJ KEZDŐDIK?

Istennek van egy „rögeszméje” – szereti az embert! Gondja van rád! A teremtésben adott, a keresztségben megerősített ígérete jelzi: Ő újat akar kezdeni veled; teszi ezt most is, amikor új szakasz kezdődhet – életben, iskolában, új kihívások között.

Édeskeserű érzés van sokak szívében így nyár vége felé haladva. Ez a kicsit gondtalanabb időszak, melynek része volt a pihenés, a feltöltődés lehetősége, olyan hamar eltelt. Szeszélyes volt időjárásban és eseményekben, bővelkedett magasságokban és mélységekben, társadalmi és egyéni szinteken egyaránt.

S most itt a kérdés: valóban új kezdődhet? Vagy csak a régi folytatódik, és minden a megszokott úton halad tovább?

Az ókorból ismert mondás – kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba – tudatosítja bennünk, hogy mindig más helyzetben vagyunk, mint korábban. Hogy könnyebb vagy nehezebb lesz-e, az nem rajtunk múlik.

A kulcs Isten kezében van, aki nemcsak az iskolapadban tud tanítani, hanem az élet iskolájában is figyelő, tanulni akaró gyermekeként szólít meg minket. Igéjével, amely feltétel nélküli szeretetéről szól úgy, hogy sokszor megítél, megállít, bűnbánatra hív, s alázatot vár.

A felvetődő kérdések a mi kérdéseink. A válaszokat is nekünk kell megkeresnünk. Mellénk akar szegődni, hogy utat mutasson, hogy segítsen, hogy megmentsen. Az a Jézus Krisztus, aki a változó világban is hirdeti: Ő „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13,8).

Az új helyzetben is ezzel a hitvallással induljunk! Éljük a hűség Istenbe vetett hitből ajándékként! Tegyük, amit tennünk kell iskolában, munkahelyen, családban, gyülekezetben, hogy a változóban állandóság, a tökéletlenségben tökéletesség, a boldogtalanban boldogság legyen Isten dicsőségére! Ha ezt a célt látjuk, hiszem, a jelen kihívásai sem lesznek megoldhatatlanok. Isten segítsen minket minden helyzetben! Ámen.

A nyár lelki kincsei

Küszöbön a tanévkezdés, a gyerekek már készítik a tanszereket, a munkahelyeken – a szabadságok végeztével – lassan teljes a létszám, újra elkezdődnek a hittan- és bibliaórák. Mielőtt azonban továbbindulunk, érdemes megállni, és visszatekinteni: mit hozott az elmúlt néhány hónap?

Egyes gyülekezeti alkalmak nyáron szüneteltek, a lelki feltöltődésre vágyók mégis a – helyi és országos szervezésű – lehetőségek gazdag tárházából válogathattak. A kecskeméti evangélikusok közül sokan jutottak el különböző alkalmakra, gazdagodtak lelki kincsekkel, és éltek át hitbéli megújulást. Hírlveleinkben ezekből az élményekből osztunk meg néhányat: abból, amit Töserdön a családi napon és az ifjúsági táborban, Piliscsabán a családi csendeshéten, Hegyhátszentjakabon a mozgássérültek között, valamint Erdélyben az önkéntes orvosi munka során átélhettünk. Célunk, hogy tájékoztassuk a testvéreket ezekről a lehetőségekről, és vágyat ébresszünk sokakban arra, hogy keresse ezeket az alkalmakat! *H. E.*

Kis János

CSALÁDI NAP TÖSERDŐN

Gyülekezetünk apraja-nagyja részvételével tartottunk családi napot Töserdőn, a Glória-házban június 11-én, pünkösd szombatján. Hetven-nyolcvanan voltunk együtt – kisgyermekes családok, dolgozó felnőttek és nyugdíjasok. Életkor, érdeklődés és gyülekezeti aktivitás szerint nagyon színes társaság jött össze, de a Szentlélek közösségteremtő jelenlétét élhettük át.

A reggeli áhítat az *Útmutató* napi igéje alapján hangzott: „*Uram, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!*” (Zsolt 141,3) Ezt követően vetélkedőre invitáltuk a felnőtteket, akik három csoportban mérhették össze bibliaismereti tudásukat. Közben a gyerkőcök sóliszt-gyurmából csodaszép alkotásokat gyártottak, amiket utána természetesen kiállítottunk az egyik asztalon. A gyermekek énekeket is tanultak, melyeket – mutogatással kísérvé – be is mutattak a felnőtteknek.

Dél körül ebédre csábított a sült kolbász és szalonna illata. A jóízű falatozás közben jó hangulatú, kötetlen beszélgetésekben volt részünk. Megismerkedtünk olyanokkal is, akikkel – bár ugyanahhoz a közösséghez tartozunk – mostanáig egy szót sem váltottunk. Délután a gyermekek és felnőttek együttes közreműködésével megfogalmaztuk a három csoport nevét adó ünnepek (karácsony, húsvét és pünkösd) üzenetét, majd elsétáltunk a közeli Holt-Tisza partjára, ahol a fürgébbek még beneveztek egy rögtönzött futóversenyre. A nap zárásaként pedig egy nagy kört alkotva, egymás kezét megfogva mondtuk el az Úrtól tanult imádságot.

Hálásak voltunk Istennek a tartalmas lelki napért, a jó időért, a jókedvért és a testvéri közösségért! Aki most kimaradt belőle, ne keseredjen el: lesz még ilyen alkalom!

Fotók: <http://kecskemet.lutheran.hu/tudositasok/csaladi-nap-toserdon>

IFJÚSÁGI TÁBOR

Június 20. és 24. között tartottuk meg idei ifi táborunkat Töserdőn. A reggeli áhítatokon az *Útmutató* igéiről beszélgettünk, aztán a napi témákban (értékeink, akadályok, bűneink) gyűjtöttük össze személyes tapasztalatainkat, este pedig *Dávid* történetéből három fontos epizódot emeltünk ki: királlyá kenését, *Góliáttal* való küzdelmét és *Betsabéval* való bűnét. A lelki tartalom mellett sok jó beszélgetés, strandolás, fagyizás, hajnali csónakázás, vidám vetélkedő és palacsintastütés is szerepelt a programban.

Fotók: <http://kecskemet.lutheran.hu/tudositasok/ifjusagi-tabor-2011>

A *Jenga* népszerű ügyességi játék. A cél az, hogy növeljük a torony eredeti méretét, de úgy kell elmozdítani egy-egy téglát, hogy az építmény ne dőljön össze. Eleinte mindez könnyen megy, de ahogy egyre több elem kerül az eredeti helyéről pár szinttel feljebb, úgy válik egyre ingatagabbá a torony, míg egyszer csak hangos robajjal összeomlik. Az összeomlás előtti percek érzése tipikus: Csak még ezt az egyet kihúzom, ebből még nem lesz baj... Az ifi táborban jutott eszembe példaként ez a játék, amikor a *Dávid és Betsabé* történet kapcsán a bűnökbe sodródásról beszélgettünk a fiatalokkal...

A teljes cikk: <http://kecskemet.lutheran.hu/lelki-utavalo/publikaciok/ugye-ez-meg-belefer>

„AZ ÚR CSODÁSAN MŰKÖDIK...”

Családi csendeshét Piliscsabán

Gyakran csendül fel ez az ének a különböző felekezetek istentiszteletén, gyakran énekeljük mi is az evangélikus kórusokkal, s szívesen játszom a dallam harmóniáit az úrvacsora alatt. De igazi örömmel akkor szól ez a dicsőítő ének az ajkunkról, ha megtapasztaljuk Isten csodálatos gondviselését az életünk kellemes vagy kellemetlen eseményeiben, a jónak vagy rossznak látszó dolgokban egyaránt. A június 27. és július 2. között Piliscsabán töltött hat nap megerősített ebben.

A családi csendeshét tizenkilenc éves szép hagyományába csöppentem bele lelkészünk invitálására. Nem egyedül voltam „új motoros”. Három-négy generáció volt együtt (összesen százheten, lelkes/csendes fiatalok, aranyos, olykor hangos gyerekek, megbékélt és hálával teli idős emberek, s természetesen a közép korosztály tagjai) a reggeli tornától kezdve a sötétedés órájáig mindig az Isten igéjének közelségében.

A reggeli áhítatot délelőttönként kiscsoportos megbeszélés követte. Délután meghívott előadóktól hallottunk a különböző felekezeti értékekről. Az esti igehirdetések Jézus példázataira épültek megdöbbentő, de nagyon érthető megvilágításban. E programokon kívül a szabad beszélgetések, a fakultatív imaközösségek elcsendesedése, a hangulatos étkezések, az éneklések mind-mind segítettek megérezni egy morzsányit abból a hatalmas csodából, hogy milyen jó Istenben „lenni”, csak Istenben bízni és elhinni, hogy Istennél nincs „talán”.

Mindehhez kellett ez a hét, mert elszakadtam a napi feladatoktól, az önközpontú gondolkodástól. Lehetőséget kaptam Isten személyre szóló üzenetének meghallására, mélyebb megérezsére, megértésére. Jó volt lecsendesedni, a Szentlélek munkálkodását észlelni az Isten által elrendezett szervezésben, jó volt igazi feltöltődésben részesülni a gyönyörű természeti környezetben levő Béthel otthonban.

Oroszné Tornyai Lilla

Az igehirdetések, előadások hangfelvétele: <http://kecskemet.lutheran.hu/igehirdetesek/csaladi-csendeshet-piliscsabán-2011>

A piliscsabai csendeshét jövő évi időpontja: 2012. június 25–30. Ha szeretne részt venni rajta, ehhez igazíthatja szabadságát. Az évközi ifjúsági hétvége pedig 2012. január 6–8. között lesz.

MI A MEVISZ-BÁRKA?

A július 30. és augusztus 7. között Hegyhátszentjakabon tartott Bárka-tábornak évek óta hűséges résztvevője, önkéntes segítője a Megyesi házaspár, akik két kisgyermekükkel idén is lelki élményekkel gazdagodva tértek haza. Ebből kapunk ízelítőt.

Valóban, valóban menedék ebben a mai világban a Bárka-tábor. Egy olyan hely, ahol mozgássérültek és nem mozgássérültek, idősebbek és gyerekek, családok és különböző intézetek lakói együtt táborozhatnak a Magyar Evangélikus Ifjúsági Szövetség (Mevisz) szervezésében.

Éves lelki feltöltődésünk színhelye a tábor. Mert Isten van ott azokban az emberekben, akik szükségét szenvednek. Ott van a pohár vízben, fürdetésben, etetésben. Ott van az én hátrányaimban és tehetségemben is, melyekkel együtt befogadnak. Mert nem kiszolgáljuk egymást, hanem egymásnak szolgálunk. Itt nem érzem úgy, hogy külsőleg is tökéletesen meg kell felelnem, mint amúgy a világban. Annyira egyértelműen látszik a szükség, hogy nem bújhatok el anélkül, hogy ne tölteném be képességeimhez mérten. Nem vehetek fel álarcot, mert ők sem tudnak. Ez a tábor tehát kincsesbánya is, mert bővelkedik a jó cselekedetek lehetőségeiben. Minden apró dologban, még a rosszban is, áldások jönnek elénk, mi pedig nem szününk meg hálát adni. Minden apró jó dolognak hatalmas értéke lesz. Tudom, hogy minden évben egy hétig biztos, hogy jó helyen vagyok, melynek áldásai kitartanak jövő augusztusig.

Megyési Zsófia

Fotók: <http://kecskemet.lutheran.hu/tudositasok/barka-tabor>

A SZÜKSÉG NAGY

„A szükség nagy. Több ezer gyermek várja állomásokon, utcákon, tereken, nyirkos, hideg falak között, hogy valaki lehajoljon hozzájuk, és megölelje őket...!” (Böjte Csaba)

Böjte Csaba ferences rendi szerzetes isteni elhivatottságának köszönhetően a dévai ferences kolostor felújítás alatt álló épületében 1993. szeptember 15-én nyitotta meg kapuit a Magyarok Nagyasszonya Gyermekotthon, az első erdélyi gyermekvédelmi központ. Jelenleg hatvanhárom településen, kétezer-háromszázharminc gyereket gondoznak.

„Isten hozott, gyógyénék, gyógybácsik.” A tusnádfürdői Szent László Otthon gyermekei írták-rajzolták ezt a bejárati ajtó fölé kiakasztott képre, így vártak bennünket 2010 őszén. Felnőtt háziorvosként első alkalommal vehettem részt egy lelkes orvos csapat karitatív, Erdélyben végzett szűrővizsgálati munkájában. Lehetőség adódott az otthon dolgozóinak és Tusnádfürdő lakosságának szűrésére is. Orvosi szoba (sehol) nem állt rendelkezésre, ezért az adott körülmények között kellett kialakítanunk a vizsgálatokra alkalmas tereket.

A szűrés hírére Erdély legkisebb városának lakói a remélnél sokszorta nagyobb számban jöttek. Egy idős bácsi például fulladt, dagadtak a lábai. Szívét vizsgálva a balkamrájából kilépő verőér billentyűjének súlyos szűkülete okozta szívzörejét hallottam. Megkérdeztem, hallgatta-e valaha orvos a szívét? Válasza: még soha, én vagyok az első. E tény megdöbbentett. Sajnálatos módon 80 év felett ilyen fokú szívelégtelenség már nem műtethető, ezért fájó érzéssel csakis a további gyógyszeres kezelésére tettem javaslatot.

A két nap, reggeltől késő estig végzett munka megvilágította számomra, hogy e gyermekek sorsának hátterében a szegénység, a családok rossz lakhatási körülményei, és sajnos sokszor a szülők elkeseredése, a gyermekek családtól való elszakadása áll. Vannak családok, akik gyermekeiket nagyobb biztonságban érzik egy olyan otthonban, ahol tiszta ruhát viselve meleg szobában alhatnak, nem éheznek, óvodába és iskolába járhatnak. Mesélték, a legkisebb lakót, egy másfél éves csecsemőt az otthon dolgozója hozta be. Hívős őszi napon lelt rá, szakadozott fóliával fedett ablakú házuk udvarán. Babakocsi-ban, vékony ingecskében csücsült, szülei alkoholos állapotban voltak. Számára az otthon

menedéke a túlélést jelentette.

Távózásunkra a gyerekek készültek: versekkel, énekekkel, táncos bemutatóval köszöntek el tőlünk, miközben én a könnyeimmel küszködtem.

Idén, a pünkösöd ünnepe utáni napokban Kovászna, Kézdiszentlélek és Esztelnek gyermekotthonait kerestük fel. Ekkor az otthonok dolgozóit vizsgálhattam. Előző utam érzései felerősödtek bennem, ismét a kivizsgálatlan tünetek sokaságával, az alapbetegségek nem kellő hatékonysággal történő kezelésével szembesültem. Az ok többoldalú, de alapvetően a szegénység a döntő, hiszen az egészségügyi biztosítás ellenére minden egészségügyi ellátásért fizetni kell, így akinek erre nem telik, az nem fordul orvoshoz. Több időt tölthettem egy-egy pácienssel, ezért igyekeztem alaposabban elmondani tanácsaimat, melyeket hálásan hallgattak és köszöntek meg. Az erdélyi magyarság hite erős, ők a földi útjukat Isten kezébe teszik. Számukra az orvosi segítség ugyan fontos, ellenben elsőként Isten segítségét kérik testi-lelki bajukra, betegségeikre.

Jutott időm e három otthon gyermekeire is, figyeltem, néztem a szűrésüket. A kint várakozókon kisebb-nagyobb izgatottságot, némi félelmet éreztem, egymást biztatgatták, viccelődtek. A vizsgálatok alatt megszeppentség, érdeklődés volt látható az arcukon, majd annak végeztével a megkönnyebbülés. Olyan élményt éltek át, amelyet még sohasem. Kollégáim, mint oly sokszor, heveny kórképeket, további kivizsgálást igénylő állapotokat, még korrigálható testi fejlődési rendellenességeket írtak le („*Mi nagyon örülünk, mert biza vannak beteges gyerekeink, és a szülőknek nincs lehetőségük, hogy orvoshoz vigyék őket.*” – olvastam egy előzetes levélben). Kovásznán az Apor Vilmos Gyermekvédelmi Központ gyermekei is meglepetéssel búcsúztak: gitárral kísért, gyönyörű énekeket hallgathattunk meg. Kézdiszentléleken és Esztelneken is hálás, örömtől sugárzó mosollyal integettek utánunk.

Ősszel Déván tervezünk látogatást, ez idő szerint ennek egyetlen, anyagi természetű nehézsége van.

Végezetül egy köszönő levél, és egy idézet:

„Valamikor Isten megalkotott titeket és belétek oltotta a mérhetetlen vágyat, hogy gyógyítsatok, életet mentsetek. Szakértelmeteket mi nem tudjuk fölmérni, de emberségeteket igen! Ahogy velünk beszéltek, bátorítottatok, segítettetek, számunkra ez megfizethetetlen. Valahogy úgy látunk titeket, mint annak idején az apostolokat, kiket Jézus útra küldött, hogy menjenek és gyógyítsanak, testet és lelket, sebet és fájdalmat. Ezt teszitek ti is, fáradságot nem ismerve, félretéve saját problémákat, családot, kényelmet. Dolgoztok, sokszor a végkimerülésig, hogy a jót véghezvigyétek! Szavakkal nem tudjuk ezt megköszönni, de fölveszünk arra a listára, melyen azok szerepelnek, akik segítenek minket, és akikért minden hétfőn, imaóráinkon imát szoktunk elmondani. Isten fizesse jóságokat és adjon erőt nektek, hogy sok emberrel tehessetek még jót! Szeretettel, a kovásznai Boldog Apor Vilmos Gyermekotthon közössége.”

„Szeretném a magyarság figyelmét az élet felé fordítani. A gyermeki élet pedig maga a csoda. Minden gyermek üzenet az emberiség számára: Isten szeret bennünket. Gyermeket nevelni – Istennel való találkozás. Jézus azt mondta: aki egyetlen is befogad a legkisebbek közül, engem fogad be.” (Böjte Csaba)

Dr. Varga Gábor

GYEREKSZÁJ

A nyári ifjúsági táborban

Az éjszaka egyzépén a fiúszobában mozgásra és motyogásra ébrednek néhányan:

- Nem tudok aludni a naptól!
- Milyen naptól?
- Az éjszakaitól...

(Az utcai lámpa fénye ugyanis beszűrődött az ablakon.)

Játék közben az étellel kapcsolatos tanulságokat is megosztom. Meg is kapom:

- Most akkor beszélgetős óra van, vagy játszunk?

- Mit mondott táborunk legifjabb résztvevője a legtöbbször?
- Éhes vagyok...

Úrvacsoránál

Szüleikkel együtt a két kislíú is ott térdel az oltárnál. A lelkész keresztet rajzol a homlokukra, majd áldást mond. Utána összesúgnak:

- Rajtad nem látszik semmi!
- Rajtad se!

Apa-fia párbeszéd:

- Apa, miért nincs a repülőkön duda?
- Mert az égen nincsenek gyalogosok.
- És azok, akik az Úr Jézushoz fölmentek?

Gyors mozdulattal összecsapok egy molylepkét. Kisfiam megkérdezi:

- Most már a Jóistennél van?
- Igen.
- Akkor a Jóisten biztos angyalkának hívja, mert neki is van szárnya.

- Kicsikém, gyere már ki a fürdőkádból, mert éhen halunk! – noszogatjuk kisfiunkat, alig bírva már a vacsoráig.
- Nem baj, majd szólok a Jézuskának, hogy engedjen vissza.

Gyűjtötte: Gerhát László, Hulej Enikő, Megyesi Zsófia

LÉLEK-ZET - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2011/3. szám. Készítette: Gerhát László, Hulej Enikő, Kis János, Megyesi Zsófia, Oroszné Tornyai Lilla, dr. Varga Gábor, Vitális Judit

A Lelkészi Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1.

Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com

Honlapunkról letöltheti a vasárnapi igehirdetés hangfelvételét: <http://kecskemet.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035